Annual Conference 2026

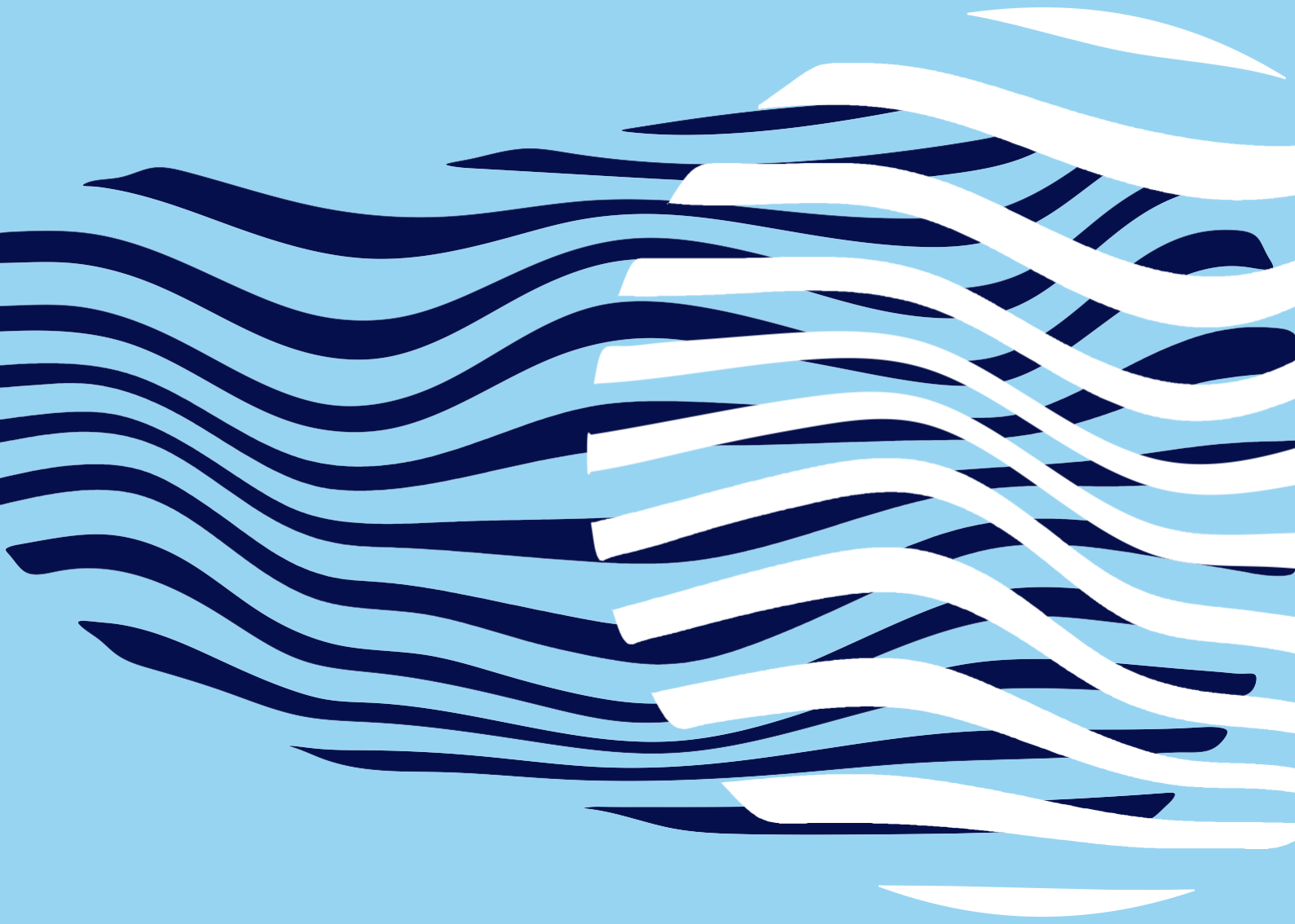

Hope MANIFESTO

#HISTORYANDHOPEMANIFESTO

EuroClio

HOUSE OF EUROPEAN HISTORY

An initiative of the European Parliament

Σχετικά με αυτό το Μανιφέστο

Στο πλαίσιο του 32ου ετήσιου συνεδρίου της EuroClio για το 2026 με τίτλο *History and Hope: Learning for Change* (Ιστορία και ελπίδα: μαθαίνοντας για να αλλάξουμε), το Σπίτι της Ευρωπαϊκής Ιστορίας και η EuroClio δημιούργησαν συνεργατικούς χώρους αναστοχασμού και ανταλλαγής απόψεων σχετικά με το φετινό θέμα. Με πρωτοβουλία του Σπιτιού της Ευρωπαϊκής Ιστορίας και με βάση τις πολυάριθμες συνεισφορές που συγκεντρώθηκαν μέσω του Τοίχου της Ελπίδας, ενός οπτικού χρονοδιαγράμματος που δημιουργήθηκε από την EuroClio, καθώς και συμμετοχικών εργαστηρίων και γραπτών αναστοχασμών καθ' όλη τη διάρκεια του συνεδρίου, αυτή η συλλογική διαδικασία οδήγησε στο τελικό **Μανιφέστο της Ελπίδας**.

Το Μανιφέστο αυτό συγκεντρώνει τις σκέψεις, τις εμπειρίες και τις δεσμεύσεις περίπου **250 δασκάλων ιστορίας και εκπαιδευτικών** που συνέβαλαν στην ανάπτυξή του Μανιφέστου μέσω μιας διαρθρωμένης συμμετοχικής διαδικασίας κατά τη διάρκεια του συνεδρίου.

Το Μανιφέστο της Ελπίδας αποτελεί συλλογική έκφραση της κοινότητας των εκπαιδευτικών που διδάσκουν ιστορία και κοινό σημείο αναφοράς για ευρύτερο διάλογο. Πηγάζει από την επαγγελματική πρακτική και διαμορφώνεται μέσω της ανταλλαγής ιδεών. Απευθύνεται πρωτίστως σε εκπαιδευτικούς, μαθητές και μαθήτριες σε ολόκληρη την Ευρώπη και πέραν αυτής, ενώ παράλληλα κοινοποιείται σε ιδρύματα και οργανισμούς που ασχολούνται με ζητήματα δημοκρατίας, εκπαίδευσης και κοινωνικής συνοχής.

Σχεδιάστηκε ως συλλογικό κείμενο που καθοδηγείται από το εκπαιδευτικό προσωπικό με θέμα τον ρόλο του μαθήματος της ιστορίας σε περιόδους αβεβαιότητας. Σκοπός του είναι να εκφράσει, σε συνοπτική και προσβάσιμη μορφή, τον τρόπο με τον οποίο οι εκπαιδευτικοί αντιλαμβάνονται πώς η διδασκαλία της ιστορίας συμβάλλει στην κριτική σκέψη, τη δημοκρατική ζωή και την πολυφωνία των απόψεων. Αποσκοπεί επίσης να τονίσει τον ρόλο της ελπίδας ως ουσιαστικού παιδαγωγικού προσανατολισμού.

Διάφορες δραστηριότητες αποτύπωσαν ένα ευρύ φάσμα πρακτικών, ανησυχιών, προσδοκιών και δεσμεύσεων που προέκυψαν από την κοινότητα του συνεδρίου.

Μια συντακτική ομάδα, αποτελούμενη από δέκα δασκάλους, δασκάλες και εκπαιδευτικούς που συμμετείχαν εθελοντικά, εργάστηκε για την ενοποίηση και την οργάνωση αυτών των συνεισφορών σε ένα συνεκτικό τελικό κείμενο. Ο ρόλος της ήταν να διασφαλίσει τη σαφήνεια, τη συντακτική συνοχή και την πιστότητα στη συλλογική διαδικασία από την οποία γεννήθηκε το Μανιφέστο.

Η συντακτική ομάδα

Υπογραφή των μελών της συντακτικής ομάδας

Emer Shanahan

Juraj Varga

Wouter Smets

Kamila Ropero

Mirela Sakej

Sérgio Neto

G.Rósa Eyvindardóttir

Jordi Van den Hoven

Lejla Čaušević

Sinead Fitzsimons

Το Μανιφέστο της Ελπίδας

Διδάσκουμε έχοντας ως αφόρμηση διαφορετικές ιστορίες, αλλά αντιμετωπίζουμε κοινές προκλήσεις

Σε ολόκληρη την Ευρώπη και πέραν αυτής, οι σχολικές τάξεις μας διαμορφώνονται από διαφορετικές μνήμες, διενέξεις, σιωπές και διαφορετικά πολιτικά πλαίσια. Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να διδάξουμε το παρελθόν, να ζήσουμε το παρόν και να εξετάσουμε το μέλλον. Κάθε δάσκαλος και δασκάλα ιστορίας διδάσκουν έχοντας ως αφόρμηση μια προσωπική προσέγγιση, η οποία διαμορφώνεται από τις εμπειρίες τους. Αυτό έχει σημασία, διότι η ιστορία δεν διδάσκεται ποτέ εκτός του πλαισίου της. Ωστόσο, οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε είναι όλο και πιο κοινές.

> *«Η ένταση της δυσκολίας να συνεχίσουμε να ελπίζουμε αντί να φοβόμαστε σε έναν κόσμο που υποφέρει από τόσα δεινά και αδικία, ενώ ταυτόχρονα θέλουμε απεγνωσμένα να κάνουμε μία αλλαγή (και να συμμετάσχουμε σε αυτήν την αλλαγή).»*

Έξω από τη σχολική αίθουσα, ο δημόσιος διάλογος συχνά πολώνεται, ο ατομικισμός μπορεί να αποδυναμώσει την αίσθηση της κοινότητας και οι δημοκρατικές αξίες δεν μπορούν πλέον να θεωρούνται δεδομένες. Ωστόσο, η ιστορία δείχνει επίσης ότι με την πάροδο του χρόνου γεννήθηκαν δικαιώματα, ελευθερίες και μορφές αλληλεγγύης που μπορούν να προστατευθούν, να επανεξεταστούν και να ανανεωθούν. Καθώς οι μαθητές και οι μαθήτριες μεγαλώνουν συναντούν παντού γύρω τους τα κοινωνικά δίκτυα, την παραπληροφόρηση και την τεχνητή νοημοσύνη. Σε αυτό το πλαίσιο είναι δύσκολο να αξιολογηθεί η αξιοπιστία και ο υπερβολικός όγκος περιεχομένου μπορεί να δημιουργήσει σύγχυση, κόπωση και δυσπιστία. Ο συστημικός ρατσισμός, η ανισότητα, τα διαγενεακά τραύματα, οι ανεπίλυτες κοινωνικές εντάσεις και οι πόλεμοι διαμορφώνουν επίσης τον τρόπο με τον οποίο οι νέοι και οι νέες συνδέονται με την ιστορία, τους θεσμούς και μεταξύ τους.

Η ιστορία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο κατάχρησης. Καταπολεμούμε αυτό το φαινόμενο μέσα στη σχολική τάξη και ως κοινότητα εκπαιδευτικών.

Μέσα στην τάξη, αυτές οι πραγματικότητες εμφανίζονται στις ερωτήσεις, τα συναισθήματα, τις αμφιβολίες, την αντίσταση, τη σιωπή ή την αδιαφορία των μαθητών και μαθητριών, αλλά και στην περιέργεια, την αίσθηση της δικαιοσύνης, τις ψηφιακές γνώσεις και την επιθυμία τους να κατανοήσουν τον κόσμο στον οποίο ζουν. Οι μαθητές και οι μαθήτριες κουβαλούν αφηγήματα από οικογένειες, κοινότητες, μέσα ενημέρωσης και διαδικτυακούς χώρους, καθώς και ζητήματα κληρονομιάς και ταυτότητας: τι κληρονομείται, τι είναι κοινό, τι αμφισβητείται και τι επιλέγει κάθε γενιά να διατηρήσει ή να αλλάξει. Οι στιγμές αυτές μπορεί να είναι δύσκολες, αλλά είναι και ευκαιρίες.

Τα συναισθήματα αυτά δεν μπορούν και δεν πρέπει να μείνουν εκτός της διδασκαλίας της ιστορίας. Αποτελούν μέρος της πραγματικότητας στο πλαίσιο της οποίας διδάσκεται η ιστορία.

Τι σημαίνει η ελπίδα στη διδασκαλία της ιστορίας σήμερα

Η ελπίδα μπορεί να σημαίνει διαφορετικά πράγματα ανάλογα με το πλαίσιο, τις εμπειρίες και τη γλώσσα. Για τους εκπαιδευτικούς που διδάσκουν ιστορία, δεν μπορεί να παραμείνει μια αφηρημένη έννοια. Για εμάς, η ελπίδα δεν είναι αφελής αισιοδοξία. Δεν είναι απλώς η πεποίθηση ότι τα πράγματα θα καλυτερεύσουν.

Έξω από τη σχολική αίθουσα, η ελπίδα μπορεί να γίνει αντιληπτή ως η ικανότητα διατήρησης του κοινωνικού μας κεφαλαίου και της ανθεκτικότητας των κοινωνιών μας, η ικανότητα αντιμετώπισης των δυσκολιών και αντίστασης στην απελπισία. Εδράζεται σε αξίες όπως η αλληλεγγύη, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η ισότητα, η συμπεριληπτικότητα και η ευθύνη. Προσφέρει ενέργεια, κίνητρα, ώθηση και αίσθηση σκοπού. Βοηθά τους ανθρώπους να συνεχίσουν να αναζητούν τρόπους δράσης, ακόμη και όταν η αλλαγή είναι αργή, αβέβαιη ή δύσκολη.

Μέσα στη σχολική αίθουσα, η ελπίδα γίνεται πρακτική. Λειτουργεί ως ένα εργαλείο αλλαγής.

Ως δάσκαλοι και δασκάλες ιστορίας, **καθοδηγούμαστε από την ανάγκη να οικοδομήσουμε εμπιστοσύνη:** εμπιστοσύνη ότι οι μαθητές και οι μαθήτριες μπορούν να αντιμετωπίσουν πολύπλοκες έννοιες και να αμφισβητήσουν αφηγήματα. Χωρίς αυτήν, δεν μπορούμε να θίγουμε δύσκολα ζητήματα, να διαφωνούμε ή να βοηθάμε τους μαθητές και τις μαθήτριες να αμφισβητούν ευαίσθητα αφηγήματα. Εμπιστοσύνη δεν σημαίνει άνεση ή συμφωνία. Δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε οι μαθητές και οι μαθήτριες να αισθάνονται σεβαστοί και σεβαστές, να εμπιστεύονται τις ικανότητές τους, τώρα και στο μέλλον· αλλά και να συνεχίσουν τον διάλογο ως παγκόσμιοι πολίτες εν ενεργεία για να συμβάλλουν σε μια ανοικτή και αξιόπιστη κοινωνία πέρα από τη σχολική αίθουσα.

Η αίθουσα διδασκαλίας της ιστορίας είναι ένας ειδικός χώρος όπου κανείς μπορεί να ελπίζει, διότι η διδασκαλία της ιστορίας ενέχει ήδη τη δυνατότητα της ελπίδας. Μας δείχνει ότι ο κόσμος δεν ήταν πάντα όπως είναι σήμερα. Μας δείχνει ότι οι κοινωνίες έχουν αλλάξει, ότι οι άνθρωποι έχουν αναλάβει δράση, ότι αδικίες έχουν αμφισβητηθεί, ότι έχουν διεκδικηθεί δικαιώματα, ότι κοινότητες έχουν ανοικοδομηθεί και ότι αφηγήματα έχουν αλλάξει.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ελπίδα δεν είναι μια εξωγενής έννοια που προστίθεται στη διδασκαλία της ιστορίας. Τη συναντάμε ήδη στο έργο των δασκάλων ιστορίας: με τον τρόπο που βοηθάμε τους μαθητές και τις μαθήτριες να περάσουν από την παθητική εκπαίδευση στην ιδιότητα του πολίτη εν ενεργεία, ενισχύοντας τις δεξιότητες κριτικής σκέψης τους· με τον τρόπο που ενθαρρύνουμε τα παιδιά να περάσουν από τον αναστοχασμό στη δράση.

«Θεωρώ την ελπίδα μία ριζοσπαστική πράξη [...]
Θεωρώ την ελπίδα τόσο απόφαση όσο και δέσμευση,
σαν κάτι στο οποίο μπορώ να βασιστώ και
ταυτόχρονα κάτι το οποίο μπορώ να μεταφέρω σε
άλλους.»

Για τους μαθητές και τις μαθήτριες, η ελπίδα θα πρέπει να αποτελεί εργαλείο κατανόησης και δράσης.

Βοηθά τα παιδιά να συνδέσουν το παρελθόν με το παρόν, να αμφισβητήσουν ό,τι φαίνεται παγιωμένο, να φανταστούν και να κατανοήσουν ότι τα πράγματα μπορεί να είναι διαφορετικά. Οι μαθητές και οι μαθήτριες δεν αποκτούν μόνο γνώσεις. Κουβαλούν ερωτήσεις, εμπειρίες, συναισθήματα, δεξιότητες, όπως η ψηφιακή εμπειρογνωμοσύνη, και κοσμοθεωρίες. Η ελπίδα ενισχύεται όταν οι συνεισφορές αυτές λαμβάνονται σοβαρά υπόψη και ενσωματώνονται στη μαθησιακή διαδικασία.

Ως εκ τούτου, για τους δασκάλους και τις δασκάλες ιστορίας, η ελπίδα αποτελεί τόσο ευθύνη όσο και πρακτική: είναι ένας τρόπος διδασκαλίας που στηρίζει την κατανόηση, την αυτενέργεια, την έννοια της κοινότητας, τη δημοκρατική συμμετοχή και τη δυνατότητα αλλαγής.

Όταν η ελπίδα μετουσιώνεται κατά τη διδασκαλία της ιστορίας

Η ελπίδα μετουσιώνεται στο καθημερινό έργο της διδασκαλίας της ιστορίας: στα θέματα που προτείνουμε, το υλικό που επιλέγουμε, τις ερωτήσεις που θέτουμε, τις ιστορίες που μοιραζόμαστε, τις σιωπές που διερευνούμε και τους χώρους που δημιουργούμε για να σκέφτονται, να μιλούν και να συμμετέχουν οι μαθητές και οι μαθήτριες.

Οι πηγές, τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία είναι καίριας σημασίας για το έργο αυτό. Φωτογραφίες, αντικείμενα, προφορικές μαρτυρίες, χάρτες, αρχεία, ονόματα δρόμων, μουσειακές εκθέσεις, τοπικά «ίχνη» ιστορίας και ψηφιακά έγγραφα βοηθούν τους μαθητές και τις μαθήτριες να παίρνουν τον χρόνο τους και να παρατηρούν πιο προσεκτικά. Μαθαίνουν να ρωτούν ποιος μιλά, τι αποτελεί πραγματικό γεγονός, τι αποτελεί γνώμη, τι λείπει και τι μπορεί να αμφισβητηθεί. Οι δεξιότητες αυτές είναι σημαντικές και εκτός της αίθουσας διδασκαλίας.

Ορισμένες από αυτές τις ιστορίες είναι διαγενεακές. Φέρνουν σε επαφή τους μαθητές και τις μαθήτριες με παιδιά, ενήλικες και ηλικιωμένους από το παρελθόν και το παρόν. Μας υπενθυμίζουν ότι η ιστορία έχει επίσης να κάνει με το τι μεταφέρεται, τι κληρονομείται και τι επιλέγει κάθε γενιά να διατηρήσει ή να αλλάξει.

Η ύπαρξη πολλαπλών οπτικών είναι καίριας σημασίας για το έργο αυτό. Με τη χρήση διαφορετικών «φακών», τη σύγκριση αφηγημάτων και την αμφισβήτηση κυρίαρχων, εθνικών, αποικιακών ή ευρωκεντρικών οπτικών, βοηθούμε τους μαθητές και τις μαθήτριες να κατανοήσουν ότι η ιστορία δεν είναι ενιαία. Αναζητούμε φωνές που απουσιάζουν από τα σχολικά βιβλία και ρωτάμε τι έχει αποσιωπηθεί, παραβλεφθεί ή καταστεί αόρατο. Αυτό δεν καθιστά την ιστορία απλούστερη· την καθιστά πιο ειλικρινή.

Η ελπίδα χρειάζεται επίσης περιθώριο για διαφωνία. Δεν απαιτεί συμφωνία, αλλά αρκετή εμπιστοσύνη για τη διεξαγωγή δύσκολων συζητήσεων. Κατά τη συζήτηση, τον διάλογο και τις υγιείς αντιπαραθέσεις, οι μαθητές και οι μαθήτριες μπορούν να ακούν εποικοδομητικά, να επιχειρηματολογούν, να αμφισβητούν, να συγκρίνουν αποδεικτικά στοιχεία και να βλέπουν διαφορετικές ερμηνείες χωρίς να μετατρέπουν τη διαφωνία σε εχθρότητα.

«Χωρίς τριβή, δεν υπάρχει αναστοχασμός. Ως εκ τούτου, η ελπίδα δεν σημαίνει αποφυγή της έντασης, αλλά πίστη ότι η αντιπαράθεση μπορεί να οδηγήσει σε σύνδεση [...] για να φανταστούμε συλλογικά ένα πιο δίκαιο μέλλον.»

Η συμμετοχή μετατρέπει αυτήν τη μάθηση σε αυτενέργεια. Όταν οι μαθητές και οι μαθήτριες υποβάλλουν τις δικές τους ερωτήσεις, ερευνούν, συζητούν, δημιουργούν από κοινού, συμμετέχουν σε μαθητικά συμβούλια, δημιουργούν ένα έργο, μιλούν με άλλους ή συνδέουν την τάξη τους με την κοινότητά τους, γίνονται από ακροατές συμμετέχοντες. Αρχίζουν να μην νιώθουν ότι απλώς μαθαίνουν ιστορία, αλλά ότι μπορούν να αποτελούν μέρος της ιστορίας και να ενεργούν στο πλαίσιο αυτής.

Τα συναισθήματα αποτελούν επίσης αναπόφευκτο συστατικό στοιχείο αυτού του έργου. Η ιστορία μπορεί να προκαλέσει φόβο, θυμό, θλίψη, αντίσταση, ενσυναίσθηση, δυσφορία και έγνοια. Τα συναισθήματα αυτά μπορούν να εμποδίσουν τη μάθηση όταν δεν τα αναγνωρίζουμε· ωστόσο, εάν τα αναγνωρίζουμε και τα επεξεργαζόμαστε, έχουν ουσιαστική σημασία. Δεν αντικαθιστούμε τα αποδεικτικά στοιχεία με συναισθήματα. Τα συναισθήματα αποτελούν αδιαμφισβήτητο μέρος της κριτικής σκέψης. Βοηθούμε τους μαθητές και τις μαθήτριες να κατανοήσουν τι αισθάνονται, να επεξεργαστούν τα συναισθήματά τους και να περάσουν από την αντίδραση στον αναστοχασμό.

Η φαντασία ανοίγει τον δρόμο για την ελπίδα. Μέσω παιχνιδιών ρόλων, προσομοιώσεων, αναστοχασμού με βάση την τέχνη, μελλοντοστρεφών ερωτήσεων και μάθησης με βάση τα παιχνίδια, οι μαθητές και οι μαθήτριες μπορούν να βιώσουν την πολυπλοκότητα, αντί απλώς να ακούν γι' αυτήν. Μπορούν να παίρνουν διαφορετικές θέσεις, να αντιμετωπίζουν διλήμματα, να δοκιμάζουν αποφάσεις και να βλέπουν ότι το παρόν δεν είναι αμετάβλητο. Η δημιουργικότητα μπορεί επίσης να προσφέρει έναν άλλο τρόπο αξιολόγησης της μάθησης. Οι πρακτικές αυτές μπορούν να συνδέσουν τη γνώση με τα συναισθήματα και να δείξουν τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται, αισθάνονται και κατανοούν την ιστορία.

Ως εκπαιδευτικοί, έχουμε επίσης την ευθύνη να συνεχίσουμε να μαθαίνουμε, να αναστοχαζόμαστε ενεργά και να διατηρούμε την περιέργειά μας. Αυτό συνεπάγεται ότι πρέπει να αμφισβητήσουμε την παιδαγωγική μας δραστηριότητα, τα συναισθήματά, τις προκαταλήψεις και τα στερεότυπα μας. Δεν μπορούμε να ζητήσουμε από τους μαθητές και τις μαθήτριες να ασχοληθούν με θέματα που τους προκαλούν δυσφορία, με την έννοια της πολυπλοκότητας και με δύσκολες ιστορίες εάν δεν έχουμε εμείς οι ίδιοι και οι ίδιες προβεί σε αυτές τις ενέργειες ήδη.

Η ελπίδα μπορεί επίσης να αναπτυχθεί και εκτός της αίθουσας διδασκαλίας: σε μουσεία, αρχεία, τόπους μνήμης, μνημεία, δημόσιους χώρους, στη φύση, την τοπική κληρονομιά, σε εκθέσεις, μέσω της επιτόπιας εργασίας και μέσω επισκέψεων. Η επαφή με τόπους, τεχνουργήματα και ανθρώπους καθιστούν την ιστορία απτή. Βοηθούν τους μαθητές και τις μαθήτριες να συνδέουν και να αμφισβητούν γεγονότα, αντικείμενα, μνήμες και υφιστάμενες πραγματικότητες.

Οικοδόμηση της ελπίδας

«Η ελπίδα δεν είναι μια αφελής αίσθηση, αλλά μια επαγγελματική στάση που αναγνωρίζει την πολυπλοκότητα του παρελθόντος παράλληλα με τη δυνατότητα μετασχηματισμού, η οποία είναι εγγενής στις εκπαιδευτικές διαδικασίες»

Δεν μπορούμε όλοι και όλες μας να τα κάνουμε όλα αυτά με τον ίδιο τρόπο. Οι εμπειρίες, το επαγγελματικό υπόβαθρο, οι πόροι και οι ελευθερίες μας διαφέρουν. Ορισμένες πρακτικές είναι ήδη ενσωματωμένες στη διδασκαλία μας. Κάποιες αποτελούν φιλοδοξίες. Κάποιες απαιτούν περισσότερο χρόνο, υποστήριξη, θάρρος και αίσθηση κοινότητας.

Αυτή η συνάντηση ως μία κοινότητα πρακτικής γύρω από το θέμα της ιστορίας και της ελπίδας είναι κάτι περισσότερο από ένα συνέδριο. Πρόκειται για μια πράξη συνεργατικής σκέψης, μια στιγμή για να αντλήσουμε διδάγματα από την κοινή μας πραγματικότητα, για να μάθουμε από τις διαφορές μας και να οικοδομήσουμε μια κοινή αντίληψη σχετικά με το τι μπορεί να επιτύχει η διδασκαλία της ιστορίας σήμερα.

Μέσα στη σχολική αίθουσα, είναι εύκολο να ξεχάσουμε το μεγαλύτερο πλαίσιο στο οποίο ανήκουμε. Οι συναντήσεις αυτές προσφέρουν έναν ανοικτό και ειλικρινή χώρο όπου

εκπαιδευτικοί από ολόκληρη την Ευρώπη και πέραν αυτής μπορούν να (επανα)συνδεθούν, να ανταλλάξουν πρακτικές και να θυμηθούν γιατί κάνουν αυτό που κάνουν.

Αυτό το Μανιφέστο είναι ο συλλογικός μας προσανατολισμός στην ελπίδα ως πρακτική διδασκαλίας της ιστορίας: μια κοινή δέσμευση για να καταστεί η σχολική τάξη ένας χώρος όπου η ελπίδα δεν συζητείται μόνο, αλλά και οικοδομείται.

Wall of HOPE

Ο Τοίχος της Ελπίδας είναι ένα οπτικό χρονοδιάγραμμα στο οποίο ζητήθηκε από τους συμμετέχοντες και τις συμμετέχουσες να μοιραστούν μια ανάμνηση από το παρελθόν ή μία ιδέα για ένα ελπιδοφόρο μέλλον από την προσωπική τους ιστορική σκοπιά σε παγκόσμια κλίμακα. Κάθε καταχώριση αντικατοπτρίζει μια στιγμή, ένα περιστατικό, μια πραγματικότητα ή ένα συναίσθημα που συνδέονται με την ελπίδα. Αυτή η δημιουργική, διαδραστική εγκατάσταση περιλαμβάνει περισσότερες από 120 συνεισφορές συμμετεχόντων και συμμετεχουσών κατά το 32ο ετήσιο συνέδριο της EuroClio: History and Hope.

Ο Τοίχος μάς βοηθά να δούμε πώς παρουσιάζεται η ελπίδα σε διάφορες στιγμές, μετατοπίζοντας την εστίασή της μέσα από το χρονοδιάγραμμα ώστε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της εποχής. Δείχνει ότι κάθε εποχή αναζητούσε τις δικές της λύσεις, τα δικά της κινήματα και το δικό της θάρρος. Η ελπίδα δεν έχει σύνορα. Μια τοπική εμπειρία, μια διαμαρτυρία στον δρόμο, μια νομοθετική πράξη, όλα αυτά τα γεγονότα συνδέονται, βρίσκοντας απήχηση και παγκόσμια ενθάρρυνση. Η ελπίδα λειτουργεί ως κινητήρια δύναμη για προσωπικές ιστορίες και γίνεται το έναυσμα για ένα συλλογικό πυρ.

«Οι γυναίκες λαμβάνουν το δικαίωμα ψήφου στη Φινλανδία.»
— 1906, Ευρώπη/κόσμος

Η ελπίδα είναι ένα μέσο για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης, της αλληλεγγύης και της αίσθησης κοινότητας. Περνά μέσα από τη δημοκρατική αφύπνιση, την πτώση των καθεστώτων και το θάρρος της συλλογικής δράσης. Η ελπίδα υφίσταται στην εκπαίδευση, στη νεολαία, σε κάθε γενιά που μαθαίνει, αμφισβητεί και τολμά να διαμορφώσει τα επόμενα βήματα.

«Όλη η κλεμμένη κληρονομιά έχει επιστραφεί στις κοινότητες προέλευσής της.»
— 2023, Ευρώπη/κόσμος

Αυτή η διαδραστική συμμετοχή αποδεικνύει ότι η ιστορία δεν είναι απλώς μια ακολουθία ημερομηνιών, αλλά μια σειρά επιλογών. Επιλέγουμε να θυμόμαστε την ανθρώπινη αλυσίδα, τα δικαιώματα, την πρόοδο και τη σχολική τάξη. Ο Τοίχος της Ελπίδας συμβολίζει την πεποίθηση ότι το μέλλον μπορεί να ευδοκιμήσει, τροφοδοτούμενο από παρελθοντικές εμπειρίες, μια ζωντανή φαντασία και την επιθυμία να μετατραπούν οι απογοητεύσεις σε εξέλιξη.

Επισκεφθείτε τον Τοίχο της Ελπίδας στο διαδίκτυο: historywallofhope.eu

Hope MANIFESTO

Επισκεφτείτε τον ιστότοπο

#HISTORYANDHOPEMANIFESTO

EuroClio

HOUSE OF EUROPEAN HISTORY

An initiative of the European Parliament